

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Βουλευτής Ν. Αχαΐας – Ανεξάρτητος

ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Θέμα: Πόσο θα κρατήσει η αδράνεια γύρω από το πρώην AMIANTIT;

Η υπόθεση της διαχείρισης των αμιαντούχων και μη αποβλήτων της πρώην AMIANTIT, στο Δρέπανο μπαίνει σε νέα φάση, μετά τη δημοσίευση της υπ' αριθμόν 1985/2017 Απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας, που κοινοποιήθηκε στα μέσα του Νοέμβρη στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Πελοποννήσου, Δ. Ελλάδας, Ιονίων Νήσων.

Η απόφαση απορρίπτει την αίτηση ακυρώσεως των ιδιοκτητών του χώρου των 135 στρεμμάτων, Εθνικής Τράπεζας και Κτηματικής ΑΕ, κατά της απόφασης της Αποκεντρωμένης Διοίκησης του Ιουλίου 2011, με την οποία οι ιδιοκτήτες καλούνταν να μεταφέρουν σε κατάλληλες εγκαταστάσεις του εξωτερικού ποσότητες λίγο ή πολύ αμιαντούχων αποβλήτων (σάκουσ με ίνες, φύλλα αμιαντοτσιμέντου σπασμένα, χώματα ρυπασμένα με αμίαντο και μαζούτ) της τάξης των 40.000 τόνων ή και περισσότερο.

Η καθυστέρηση της έκδοσης της απόφασης επί έξη χρόνια (αλλά και της δημοσίευσής της επί πάνω από εξάμηνο) οδήγησε στην κατάσταση που γνωρίζουμε, σοβαρά διαφορετική από αυτή του 2011: διαλυμένα, από λεηλασίες για να αφαιρεθούν, μέταλλα, από κτίρια, σπασμένα φύλλα αμιαντοτσιμέντου, διασπορά ινών από τον άνεμο στην περί το βιομηχανικό οικόπεδο περιοχή, μειούμενη πλέον, μια και ό,τι ήταν να διασπαρεί διεσπάρη, πρόστιμα από την Περιφέρεια, αλλά το πρόβλημα δημόσιας υγείας, διαχείρισης αποβλήτων και ανάπτυξης αμετάβλητο.

Μετά την πρόσφατα δημοσιευμένη απόφαση του ΣτΕ, η Αποκεντρωμένη Διοίκηση, όπως ανακοίνωσε, την κοινοποίησε στους ιδιοκτήτες, ζητώντας τους να κάνουν αυτό που δεν έκαναν αυτά τα εξήμισι χρόνια: να μεταφέρουν στο εξωτερικό αυτές τις δεκάδες χιλιάδες τόνους.

Το πλέον εύλογο, είναι να αναμένουμε και πάλι αδράνεια μετά προστίμων. Το περιβάλλον και η δημόσια υγεία θα συνεχίσουν να επιβαρύνονται, η αναπτυξιακή αξιοποίηση του οικοπέδου θα μείνει στάσιμη...

Με πρόταση προς τις αρμόδιες αρχές (Αποκεντρωμένη Διοίκηση, κυρίως, αλλά και Περιφέρεια και Δήμος Πατρέων) αφενός και την πλευρά των ιδιοκτητών αφετέρου, είναι συνεννόηση στη βάση του διαχωρισμού των αποβλήτων σε πράγματι επικίνδυνα (σπασμένα φύλλα αμιαντοτσιμέντου, σάκουσ είτε έχουν ίνες είτε όχι και άλλα ανάλογα) από τη μια και τις μεγάλες ποσότητες των ρυπασμένων χωμάτων από την άλλη. Τα πρώτα μπορούν με λογικό κόστος να μεταφερθούν στο εξωτερικό. Για τα δεύτερα, μπορεί να γίνει και νέος

έλεγχος για την πραγματική τους επικινδυνότητα σήμερα και, εφόσον αυτός δείξει ότι μπορούν να ταφούν, πρέπει να ταφούν υγειονομικά σε τμήμα του χώρου, με ειδική εφ' άπαξ άδεια προς την ιδιοκτησιακή πλευρά.

Έτσι, δεν θα μείνουμε εκεί που είμαστε τόσα χρόνια, ήτοι του παράλληλου θριάμβου της νομοτυπίας, αλλά και του «στρατηγού ανέμου» και της λεηλασίας, αλλά θα παράξουμε αποτέλεσμα και μάλιστα σε διάστημα μηνών. Αποτέλεσμα σε επίπεδο περιβάλλοντος, σε επίπεδο ικανότητάς μας να διαχειριζόμαστε δύσκολα απόβλητα, σε επίπεδο υγείας, αλλά και αναπτυξιακών ευκαιριών.

Από lose – lose κατάσταση, μπορούμε να πάμε σε win – win.

Οι μαγικές λέξεις είναι ρεαλισμός και συνεννόηση.

Θα βρεθεί, άραγε, το θάρρος και από τις δύο πλευρές;

Κατόπιν όλων των ανωτέρω, που δημοσίευσε ο Γιώργος Κανέλλης στο περιοδικό «εν αιθρία» της Οικολογικής Κίνησης Πάτρας, ερωτάσθε:

1. Συμφωνείτε με τις ανωτέρω διατυπωθείσες προτάσεις;
2. Θα δώσετε λύσεις, τότε και προς ποια κατεύθυνση;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος